

โมเดลขอบข่ายงานของ ปัญหาเด็กหาย

International Centre
FOR MISSING & EXPLOITED CHILDREN

A publication of the Global Missing Children's Center

โมเดลขอบข่ายงานของปัญหาเด็กหาย

มีเหตุการณ์เด็กหายเกิดขึ้นทุกวันทั่วโลก นำเสียดายที่นี่คือปัญหาระดับโลกซึ่งขาดวิธีการรับมือระดับโลก แม้ว่าในปัจจุบัน ในบางประเทศจะมีการจัดเตรียมวิธีการรับมือกับปัญหานี้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ในระดับโลกก็ยังคงประสบปัญหา เนื่องจากยังขาดความเห็นชอบร่วมกันเกี่ยวกับวิธีการนิยามเด็กหาย มีเอกสารสิทธิทางกฎหมายระดับนานาชาติ เช่น อนุสัญญา UN ว่าด้วยสิทธิเด็ก¹ ได้ให้คำจำกัดความสากลเกี่ยวกับวิธีการนิยาม "เด็ก" เอาไว้ แต่ก็ยังขาดความเห็นชอบร่วมกันในระดับโลกในส่วนที่คล้ายกันสำหรับวิธีการนิยามคำว่า "เด็กหาย" หรือวิธีการสืบสวนคดีที่เกี่ยวกับเด็กหายหรือเด็กถูกลักพาตัว แนวคิดดังกล่าวจึงขึ้นอยู่กับบริบทในประเทศและปัจจัยที่มีอิทธิพลทางวัฒนธรรมและสังคมเป็นส่วนใหญ่

เพื่อสนับสนุนให้การสืบสวน การจัดการ และการแก้ไขปัญหาคดีเด็กหายมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เราจำเป็นต้องมีขอบข่ายงานของปัญหาเด็กหายในระดับประเทศอย่างเอาใจจริงเอาใจจ้อง ขอบข่ายงานดังกล่าวจะรวมถึง แต่ไม่จำกัดอยู่เพียงเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้:

1) การออกกฎหมายระดับประเทศที่มีนิยามของคำว่า "เด็กหาย"

การกำหนดนิยามที่ชัดเจนในระดับประเทศ¹ จะช่วยสนับสนุนกระบวนการดำเนินงานภายในเกี่ยวกับการรายงานเหตุการณ์เด็กหาย และการสืบสวนคดีดังกล่าว

นิยามคำว่า "เด็กหาย" ที่เสนอเพื่อให้พิจารณา คือบุคคลใด ๆ ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งไม่สามารถระบุได้ว่าอยู่ที่ใด

คดีเด็กหายนั้นมีหลากหลายประเภท และแต่ละหมวดหมู่ก็ต้องการวิธีการรับมือที่แตกต่างกัน แต่ทั้งหมดต้องดำเนินการในทันที ดังนั้น สิ่งสำคัญก็คือ ประเทศต่าง ๆ จะต้องมีการนำเอานโยบายระดับประเทศไปปฏิบัติใช้ เพื่ออธิบายถึงวิธีการสืบสวนแต่ละคดีที่แตกต่างกัน ตัวอย่างหมวดหมู่ได้แก่:

เด็กหนีออกจากบ้านที่ตกอยู่ในอันตราย:

เด็กที่เดินทางออกจากบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง

เด็กที่ถูกสมาชิกครอบครัวลักพาตัว: เด็กที่ถูกพาตัวไป กักขังหน่วงเหนี่ยว หรือปิดกั้นข้อมูลว่าอยู่ที่ใด โดยพ่อแม่ สมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว ผู้ปกครอง หรือตัวแทนของบุคคลเหล่านี้

ซึ่งเป็นการลิดรอนสิทธิในการดูแลเด็กของพ่อแม่อีกฝ่ายหนึ่งหรือสมาชิกครอบครัวคนอื่น

เด็กที่ถูกผู้ที่ไม่ใช่สมาชิกครอบครัวลักพาตัว:

เด็กที่ถูกผู้ที่ไม่ใช่สมาชิกครอบครัวพาตัวไปด้วยวิธีการบังคับขู่เข็ญและโดยไม่ได้รับอนุญาต

เด็กหลงทาง ได้รับความเจ็บ หรือหายตัวไปในลักษณะอื่น ๆ :

เด็กที่หายตัวไปโดยมีข้อเท็จจริงไม่เพียงพอที่จะระบุสาเหตุการหาย

¹ หากระบบกฎหมายของสหพันธรัฐ/ประเทศ ก็ควรมีการออกกฎหมายในแต่ละรัฐ จังหวัด ฯลฯ เพื่อกำหนดนิยามคำว่า "เด็กหาย"

ไม่อนุญาตให้มีการนิยามในระดับสหพันธรัฐ/ประเทศ

เด็กถูกทิ้งหรือเดินทางโดยลำพัง:

เด็กที่ไม่ได้เดินทางพร้อมกับผู้ใหญ่ซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้รับผิดชอบตามกฎหมาย รวมถึงเด็กที่เดินทางตามลำพังโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง เด็กที่พลัดหลงเนื่องจากเกิดเหตุฉุกเฉิน เด็กที่อยู่ในสถานะผู้ลี้ภัย และเด็กที่ถูกทิ้ง หรือไม่มีผู้ใหญ่คอยดูแลเนื่องจากเหตุผลอื่น ๆ

รายการนี้ไม่ได้ครอบคลุมหมวดหมู่ทั้งหมด และควรได้รับการพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับความจำเป็นและบริบทในระดับท้องถิ่น

2) กลไกการรายงาน

ประเทศต่าง ๆ ควรจัดเตรียมกลไกเอาไว้

เพื่อให้สาธารณชนสามารถรายงานเหตุการณ์เด็กหายได้อย่างสะดวก รวมถึงการให้เบาะแสในการทำคดี กลไกการรายงานเด็กหาย ควรมีสื่อ/ข้อมูลที่ทำให้ความรู้กับสาธารณชนเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว โดยอาจเปิดสายด่วนโทรศัพท์ และ/หรือเปิดเว็บไซต์ที่บริหาร/จัดการโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ที่ทำงานร่วมกับหน่วยงานสืบสวน

กลไกการรายงานควรที่จะ:

- พร้อมใช้งานทั่วประเทศทุกวันตลอด 24 ชั่วโมง 7 วันต่อสัปดาห์
- ไม่คิดค่าบริการ
- สามารถใช้ได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ และ
- มีเจ้าหน้าที่ซึ่งผ่านการฝึกอบรมอย่างเหมาะสมคอยให้บริการ

ไม่ควรมีระยะเวลาเฝ้ารอก่อนที่จะรับรายงานเด็กหาย

และควรใช้แบบฟอร์มการรับรายงานที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อบันทึกการรายงานเด็กหายทั้งหมด ควรมีการพิจารณาปฏิบัติในนโยบายที่ช่วยปกป้องตัวตนของผู้ที่โทรมารายงานเด็กหาย และเพื่อรักษาความลับของข้อมูลที่รายงาน โดยพิจารณาตามความเหมาะสม

ความยั่งยืนในระยะยาวคือหัวใจสำคัญต่อความสำเร็จของกลไกการรายงาน และควรคำนึงถึงเรื่องนี้ตั้งแต่ช่วงก่อตั้ง ไม่ว่าจะเป็นสายด่วนหรือเว็บไซต์ การอิงกลไกการรายงานด้วยโมเดลความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชน มีศักยภาพในการสนับสนุนการเข้าถึงเทคโนโลยีปัจจุบัน และทรัพยากรอื่น ๆ ที่สามารถช่วยสนับสนุนกลไกการรายงานได้

หลังจากที่เริ่มเดินระบบกลไกการรายงานแล้ว ยังสามารถใช้เป็นแพลตฟอร์มในการจัดแคมเปญสร้างการรับรู้ โดยเน้นย้ำไปที่ความสำคัญของความร่วมมือจากสาธารณชน ต่อความสำเร็จของการสืบสวนคดีเด็กหาย

3) การสืบสวนคดีเด็กหายในทันที

เวลาเป็นสิ่งที่สำคัญเมื่อมีการรายงานเด็กหาย เมื่อเกิดเหตุการณ์เด็กหายขึ้น นั่นคือสัญญาณที่บ่งบอกถึงประเด็นหรือปัญหาอื่น ๆ ที่แฝงอยู่ ดังนั้น สิ่งสำคัญคือการรับมือจะต้องมีการประสานงานกันและดำเนินการอย่างดีที่สุด เพื่อให้เวลาแต่ละชั่วโมงที่ผ่านไปอย่างมีประสิทธิภาพ การวิจัยในสหรัฐอเมริกาพบว่า จากการวิเคราะห์คดีเด็กหายที่จบลงด้วยการฆาตกรรมทั้งหมด 735 คดี 76.2% ของเด็กที่ตายนั้น เกิดขึ้นภายในสามชั่วโมงแรกที่หายตัวไป² ภายใต้บริบทนี้ การรายงานเด็กหายในทันที

² สำนักงานอัยการรัฐวอชิงตัน, การจัดการคดีสำหรับการสืบสวนการฆาตกรรมเด็กหายปี 2006, ที่ 7, 13, สามารถตรวจสอบได้ที่ <http://www.atg.wa.gov/child-abduction-murder-research>

และไม่มีระยะเวลาเฟ้อรอจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ทั้งที่ระบุไว้ในนโยบายอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษร หรือในทางปฏิบัติ ควรมีการรับรายงานในทันที และเริ่มทำการสืบสวนโดยไม่มีรีรอใด ๆ แม้ว่ากรณีเด็กหายส่วนใหญ่อาจถูกมองว่าเป็นการหนีออกจากบ้าน แต่เด็กเหล่านี้ตกอยู่ในความเสี่ยงอย่างมากต่อการถูกฆาตกรรม ช่มชู้และลวงละเมิด รวมทั้งอาชญากรรมอื่น ๆ อีกมากมาย

สิ่งสำคัญคือจะต้องไม่เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ เนื่องจากความเสี่ยงที่เด็กจะได้รับอันตรายจะเพิ่มขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปเรื่อย ๆ

4) กฎข้อบังคับเกี่ยวกับการเดินทางข้ามพรมแดนพร้อมกับเด็ก

สิ่งที่จำเป็นอย่างมาก คือประเทศต่าง ๆ

จะต้องมีกฎข้อบังคับที่ชัดเจนและครอบคลุมเกี่ยวกับการข้ามพรมแดนพร้อมกับเด็ก ขั้นตอนการดำเนินงานขณะเข้าและออกจากพรมแดน

จะช่วยป้องกันและถ่วงเวลาเหตุการณ์ที่อาจเป็นการลักพาตัว และ/หรือการค้ามนุษย์

ซึ่งอาจมีส่วนช่วยในด้านผลสืบเนื่องทางแพ่งและอาญา จากคนร้ายที่พยายามหลบหนีกระบวนดังกล่าวอีกด้วย ขั้นตอนการดำเนินงานเหล่านี้ อาจรวมถึงการเรียกตรวจเอกสารหลักฐานความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่และเด็ก การอนุญาตอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษร หรือการรับรองจากผู้ปกครองที่ถูกต้องตามกฎหมาย และข้อกำหนดในการลงลายเซ็นคู่ และการมายืนยันด้วยตัวเอง ขณะขอหนังสือเดินทางให้กับเด็ก

นอกจากนี้ การปฏิบัติใช้ระบบฐานข้อมูลที่ลงบันทึกการเข้าและออกพรมแดนที่เกี่ยวข้อง (ถ้าเป็นไปได้ ควรผสมระบบเข้ากับทะเบียนหรือฐานข้อมูลเด็กหาย) อาจเป็นเครื่องมือที่มีค่าอย่างยิ่งสำหรับเจ้าหน้าที่ตำรวจ

5) ฐานข้อมูลที่ครอบคลุมสำหรับเด็กหายและเด็กที่ไม่สามารถระบุตัวตนได้

จะประสบความสำเร็จที่ผ่านมา แสดงให้เห็นว่าทะเบียนนั้นมีประโยชน์เป็นอย่างยิ่งในการสืบสวนคดีเด็กหาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่เด็กเดินทางข้ามรัฐ/จังหวัด หรือข้ามพรมแดนระหว่างประเทศ

ด้วยความคล่องตัวและความสามารถในการเชื่อมต่อที่สูงขึ้นบนโลกของเรา

ความสามารถในการติดตามเด็กเหล่านี้ จึงมีความสำคัญกว่าเดิมมาก ด้วยเหตุผลดังกล่าว ประเทศต่าง ๆ

จึงสมควรสร้างระบบทะเบียนระดับประเทศ ซึ่งหน่วยงานกลางสามารถเข้าใช้งานและจัดการได้

เพื่อใช้ในการส่งต่อข้อมูลระหว่างเขตอำนาจศาล พรมแดน และหน่วยงาน/สถาบันต่าง ๆ

6) ระบบจัดการคดีสำหรับจัดระเบียบและบันทึกข้อมูลคดี

ระบบจัดการคดีเป็นส่วนที่สำคัญสำหรับการทำงานของหน่วยงาน ในการจัดการคดีเด็กหาย

ระบบจัดการคดีที่ดี ต้องสามารถติดตามข้อมูลสำคัญต่าง ๆ เช่น จำนวนคดีที่อยู่ระหว่างการสืบสวน

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบการสืบสวนแต่ละคดี สิ่งที่ต้องการไปแล้วในการสืบสวน และหน่วยงานที่รับผิดชอบ

ระบบดังกล่าว จะช่วยเน้นให้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซ้ำ (กรณีที่เด็กหายหลาย ๆ ครั้ง)

และจะสามารถเข้าแทรกแซงเพื่อรับมือกับเหตุการณ์ได้อย่างเหมาะสม

สิ่งสำคัญคือ ประเทศต่าง ๆ จะต้องมียุทธศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ

ซึ่งมีข้อมูลเกี่ยวกับคดีมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อรองรับการประสานงานระหว่างฝ่ายต่าง ๆ

และลดความสับสนและ/หรือการทำงานซ้ำซ้อนให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด และที่สำคัญเป็นพิเศษ คือทุกหน่วย

หน่วยงาน และองค์กรที่เกี่ยวข้อง จะต้องได้รับข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับการสืบสวน

เพื่อให้มั่นใจว่าทุกคนที่ปฏิบัติงานในคดีมีข้อมูลที่ตรงกัน

ถ้าเป็นไปได้ ระบบจัดการคดีที่วันนี้ ควรประกอบไปด้วย:

- ข้อมูลทางชีวภาพ ได้แก่ DNA, ลายนิ้วมือ และประวัติทันตกรรม ทั้งของเด็กที่หายและสมาชิกในครอบครัว เพื่อเป็นการอ้างอิงเปรียบเทียบในคดีที่อาจไม่สามารถระบุตัวตนของเด็กด้วยภาพได้ การทดสอบ

DNA จะเป็นประโยชน์อย่างมากในการช่วยคลี่คลายคดีเด็กหายที่เกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้ว หรือที่เรียกว่า “คดีที่ปิดไม่ลง” คดีประเภทนี้ มักเป็นคดีที่คลี่คลายได้ยากที่สุด เนื่องจากจะไม่สามารถหาหลักฐานใหม่เพิ่มได้ และค่าให้การของพยานก็มีความน่าเชื่อถือน้อยลงเมื่อเวลาผ่านไป

- ข้อมูลของเด็กที่ไม่สามารถระบุตัวตนได้ที่บ้านเด็กกำพร้า สถานสงเคราะห์ สถานรับเลี้ยงเด็ก สถานเก็บศพ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- การตรวจสอบภาคบังคับตามกำหนดเวลา ซึ่งจะเป็นการอัปเดตข้อมูลคดีและการสืบสวน
- การจัดหมวดหมู่คดีโดยอิงตามนิยามของ “เด็กหาย”
- การตรวจสอบตามกำหนดเวลาของคดีเด็กหายที่เกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้ว
- กิจกรรมเกี่ยวกับสื่อ และ
- รายละเอียดของพันธมิตรฝ่ายอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในคดี

สิ่งสำคัญคือเจ้าหน้าที่ทุกคน จะต้องได้รับการฝึกอบรมวิธีการป้อนข้อมูลเข้าและดึงข้อมูลออกจากระบบ

7) ระบบการแจกจ่ายภาพถ่าย

แต่ละหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในคดีเด็กหาย

ควรมีวิธีการแจกจ่ายภาพถ่ายพร้อมรายละเอียดของเด็กที่หายให้กับสาธารณชน

เพื่อให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหา และช่วยเพิ่มโอกาสในการค้นหาเด็ก

ระบบการแจกจ่ายที่มีประสิทธิภาพ จะช่วยให้การทำคดีดังกล่าวครอบคลุมในวงกว้าง

ช่วยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับเบาะแสอันล้ำค่า

และช่วยให้สาธารณชนได้รับข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่หายอย่างต่อเนื่อง จนกว่าจะเจอตัว

ระบบแจกจ่ายภาพถ่ายควรเผยแพร่ทั้งภาพถ่ายและข้อมูลที่สำคัญผ่านทาง:

- เว็บไซต์ โซเชียลมีเดีย และแอป
- ภาพพิกหน้าจอ, ฟีดข่าว RSS และ Java แบนเนอร์
- รายชื่อสำหรับแจกจ่ายข้อมูลที่ลงทะเบียนไว้ทางอีเมลและแฟกซ์ และ
- บริษัทพันธมิตรที่แสดงข้อมูลบนหน้าจอโทรทัศน์ กระดานข่าว หน้าจอแสดงข้อมูลอื่น ๆ ยานยนต์สาธารณะ ฯลฯ

ที่สำคัญคือหน่วยงานจะต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองของเด็กที่หาย หรือหน่วยงานที่สืบสวน

และควรคำนึงถึงความเป็นส่วนตัวของเด็ก ก่อนที่จะแจกจ่ายข้อมูลไปยังสาธารณชน

เนื่องจากการพัฒนาเทคโนโลยีใหม่ ๆ ขึ้นในแต่ละวัน สิ่งสำคัญคือหน่วยงานต่าง ๆ

จะต้องเตรียมขั้นตอนการดำเนินงานสำหรับลบข้อมูลอ้างอิงถึงตัวเด็กออก ภายหลังจากที่ค้นพบตัวแล้ว

ในส่วนหนึ่งของกลยุทธ์การสืบสวน ขณะพิจารณาว่าควรใช้สื่อเผยแพร่ข้อมูลคดีสู่สาธารณชนหรือไม่

สิ่งสำคัญคือการตัดสินใจว่าการเผยแพร่ข้อมูลสู่สาธารณชนนั้น เป็นผลดีที่สุดต่อการสืบสวนหรือไม่

และควรมีการพิจารณาว่าจะใช้สื่อประเภทใด (เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อดิจิทัล/ออนไลน์ โซเชียลมีเดีย)

และจะใช้ในขอบเขตที่มากน้อยเพียงใด

8) การรับมือและขั้นตอนการดำเนินงานสืบสวน

หน่วยงานใด ๆ – เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือ NGO – ที่เป็นผู้รับรายงานเด็กหาย

ควรมีนโยบายหรือขั้นตอนการปฏิบัติงานมาตรฐานจัดเตรียมไว้

เพื่อกำหนดวิธีการรับมือและขั้นตอนการดำเนินงานสืบสวน ซึ่งรวมถึง แต่ไม่จำกัดเพียง:

- การรับรายงานเด็กหาย รวมถึงรายละเอียดของสิ่งที่เจ้าหน้าที่ผู้รับรายงานควรดำเนินการในทันที
- การสอบปากคำผู้ต้องสงสัย สมาชิกในครอบครัว เพื่อน และพยาน
- การพัฒนากลยุทธ์การสืบสวน
- การระบุทรัพยากรที่จำเป็น และการตัดสินใจเกี่ยวกับทรัพยากรที่สามารถใช้ในการค้นหาเด็กที่หายได้

- การรวบรวมและจัดการกับหลักฐานทางนิติเวช
- การกำหนดขั้นตอนการดำเนินงานพิเศษ สำหรับเด็กที่หายในต่างประเทศ
- การกำหนดวิธีการและช่วงเวลาในการเริ่มดำเนินการตามระเบียบการรับมือ และ
- การจัดการการมีส่วนร่วมของสื่อ

บุคลากรที่มีส่วนสำคัญ ควรได้รับการฝึกอบรมเป็นประจำเกี่ยวกับการรับมือและขั้นตอนการดำเนินงานเหล่านี้

ในขณะที่พัฒนานโยบายและขั้นตอนการดำเนินงาน เกี่ยวกับการรายงานและการสืบสวนคดีเด็กหาย สิ่งสำคัญคือในแต่ละการรับมือ จะต้องอยู่ภายใต้สมมุติฐานที่ว่า เด็กกำลังตกอยู่ในอันตราย จนกว่าจะสามารถยืนยันได้ว่าไม่เป็นเช่นนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ควรเพิกเฉยต่อการรายงานเด็กหายทุกกรณี และควรเริ่มทำการสืบสวนในทันที โดยไม่คำนึงถึงอายุ เชื้อชาติ เพศ หรือสถานการณ์ที่เด็กหายตัวไป ดังนั้น สิ่งที่สำคัญไม่ได้คือเจ้าหน้าที่ตำรวจ นักสืบ ผู้สอบสวนทุกคน- ต้องได้รับการฝึกอบรมวิธีการรับมือเมื่อมีการรายงานเด็กหาย (เช่น ควรมองหาสิ่งใด และควรถามคำถามใดจากผู้ต้องสงสัย ครอบครัว เพื่อนบ้าน และเพื่อน) หรือควรมีหน่วยสืบสวนพิเศษเตรียมพร้อมไว้สำหรับปฏิบัติงาน

9) ข้อตกลงร่วมกันอย่างเป็นทางการระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสืบสวนคดีเด็กหาย และการคุ้มครองเด็ก โดยรวม

ข้อตกลงเหล่านี้ ควรมีการกำหนดบทบาทและความรับผิดชอบของแต่ละองค์กร รวมถึงเขตอำนาจการตัดสินใจและหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานหรือองค์กร เพื่อป้องกันการทำงานซ้ำซ้อน และเพื่อให้แน่ใจว่าจะมีการรับมืออย่างครอบคลุม

ข้อตกลงเหล่านี้ควรรวมถึงหน่วยงานรัฐและ NGO ที่ปฏิบัติงานกับเด็ก และ/หรือเป็นผู้ให้การสนับสนุนด้านสิทธิของเด็กด้วย

10) โปรแกรมความร่วมมือของชุมชน เพื่อให้ความรู้กับสาธารณชนในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเด็กหาย

ควรสนับสนุนให้พ่อแม่/ผู้ปกครอง รายงานเด็กหายโดยเร็วที่สุด และไม่ตั้งสมมุติฐานเอาเองว่าเด็กจะกลับบ้านเองได้ แม้ว่าเด็กจะเคยทำมาแล้วในอดีต

ควรแนะนำให้พ่อแม่/ผู้ปกครองเก็บข้อมูลล่าสุดเกี่ยวกับเด็กเอาไว้ เช่น ภาพถ่าย ข้อมูลติดต่อแพทย์และทันตแพทย์ที่มีประวัติการรักษาเด็ก และเอกสารที่ออกโดยหน่วยงานรัฐ ซึ่งสามารถชี้ยื่นให้กับหน่วยงานสืบสวนได้ภายในหนึ่งหรือสองชั่วโมงแรก หลังจากที่เด็กหายไประยะหนึ่ง

พ่อแม่/ผู้ปกครองควรได้รับทราบถึงความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจ การมีส่วนร่วมกับชุมชนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือหัวใจสำคัญของความสำเร็จของโปรแกรมชุมชน และบ่อยครั้งที่ช่วยให้สามารถค้นพบตัวเด็กที่หายได้อย่างรวดเร็ว เจ้าหน้าที่ตำรวจในหลาย ๆ ประเทศ จะเป็นผู้นำเสนอวิธีการป้องกันให้กับเด็ก ๆ ในโรงเรียนท้องถิ่น และอาจแจกจ่ายชุดอุปกรณ์ระบุตัวตนเด็ก ซึ่งจะประกอบไปด้วยภาพถ่ายล่าสุด ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับเด็ก ลายนิ้วมือ รวมถึงตัวอย่างทางชีวภาพของเด็ก สำหรับใช้ในการระบุตัวตนด้วย DNA ในภายหลัง หากจำเป็น

หากมีการนำไปปฏิบัติใช้อย่างสมบูรณ์แบบ การให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการรับมือของเจ้าหน้าที่ อาจช่วยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยเพิ่มโอกาสในการตามตัวเด็กได้อย่างรวดเร็วและประสบความสำเร็จ ในการพัฒนานโยบายดังกล่าว สิ่งสำคัญคือการพิจารณาว่าภาคเอกชนสามารถเข้ามามีบทบาทได้บ้าง รวมถึงขีดความสามารถของชุมชน NGO และ NGO จะสามารถร่วมงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจได้อย่างไรบ้าง (เช่น การรับเบาะแสจากสาธารณชน การแจกจ่ายภาพถ่ายของเด็กที่หาย หรือการให้ความรู้กับสาธารณชนในประเด็นดังกล่าว)

11) ระบบแจ้งเตือนเด็กหายอย่างเร่งด่วนในกรณีฉุกเฉิน

หลังจากที่มีการเตรียมส่วนประกอบพื้นฐานในการรับมือคดีเด็กหายแล้ว ควรพิจารณาการนำระบบแจ้งเตือนเด็กหายอย่างเร่งด่วนในกรณีฉุกเฉินมาใช้

ตัวอย่างเช่น โปรแกรมแจ้งเตือน AMBER ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งการเป็นความร่วมมือภาคสมัครใจระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้จัดรายการวิทยุและโทรทัศน์ หน่วยงานคมนาคม และฝ่ายอื่น ๆ ที่ร่วมงานกันเพื่อจัดตั้งกระดานข่าวฉุกเฉินขึ้นสำหรับใช้ในคดีเด็กหายที่ร้ายแรงที่สุด (มีการใช้งานการแจ้งเตือน AMBER เพียง 1% ของคดีลักษณะดังกล่าวในสหรัฐอเมริกา) เป้าหมายคือการกระตุ้นทั้งชุมชนให้ลงมือสนับสนุนการค้นหา และรับตัวเด็กที่หายคืนอย่างปลอดภัยได้ในทันที โดยการเผยแพร่ข้อมูลอย่างละเอียดเกี่ยวกับเด็กที่หาย ผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นผู้ลักพาตัว ยานพาหนะของผู้ต้องสงสัย ฯลฯ

ระบบแจ้งเตือนเด็กหายอย่างเร่งด่วนในกรณีฉุกเฉิน ควรมีการใช้งานภายใต้กฎเกณฑ์ที่เคร่งครัด เช่น:

- คดีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมีเหตุผลที่เชื่อถือได้ว่าเด็กที่หายไปอายุต่ำกว่า 18 ปี
- เด็กที่หายไปถูกลักพาตัวไป หรือตกอยู่ในอันตรายที่อาจได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือเสียชีวิต และ
- มีข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กและ/หรือผู้ต้องสงสัยว่าเป็นผู้ลักพาตัว ที่ละเอียดมากเพียงพอที่สาธารณชนจะสามารถระบุตัวได้

แต่สิ่งสำคัญที่ต้องเน้นย้ำ

คือระบบแจ้งเตือนเด็กหายอย่างเร่งด่วนในกรณีฉุกเฉินเพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ ที่สำคัญที่สุด

คือเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยงานพันธมิตรที่เกี่ยวข้อง

จะต้องมีวิธีการรับมือที่ครอบคลุมเมื่อมีการรายงานเด็กหาย

แล้วจึงใช้ระบบแจ้งเตือนเด็กหายอย่างเร่งด่วนในกรณีฉุกเฉินมาเป็นส่วนเสริมในการรับมือคดีเด็กหายโดยรวม

12) ขอบข่ายงานการป้องกัน

ควรมีการพัฒนาและผสมผสานขอบข่ายงานการป้องกันที่ครอบคลุมเข้ากับส่วนต่างๆ

และวิธีปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องทั้งหมด การจัดทำขอบข่ายงานนี้

ควรจัดทำขึ้นโดยอาศัยความเข้าใจอย่างชัดเจนถึงปัญหาเด็กหายและการลักพาตัวเด็กเป็นแนวทาง

ทั้งในระดับประเทศและระดับภูมิภาค รวมถึงผลกระทบที่เด็กและผู้ใหญ่อาจได้รับจากประสบการณ์ดังกล่าว

หากเป็นไปได้ ขอบข่ายงานการป้องกัน ควรมีส่วนประกอบหลักต่าง ๆ ดังต่อไปนี้:

- แคมเปญสร้างการรับรู้ของสาธารณชน เพื่อสร้างการรับรู้และให้ข้อมูลชุมชนเกี่ยวกับการมีอยู่ของบริการและทรัพยากร
- แคมเปญให้ความรู้และสร้างการรับรู้ ที่จัดขึ้นตามสถานศึกษาทุกระดับ โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนและครู
- การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ประจำพรมแดน และหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายอื่น ๆ ให้ทราบถึงสัญญาณที่อาจบ่งชี้ว่าเป็นการลักพาตัวและการค้ำมนุษย์ รวมถึงลักษณะของเหยื่อและคนร้าย และ
- กลไก/เครื่องมือทางกฎหมาย เช่น คำสั่งในการดูแลเด็ก คำสั่งคุ้มครองความปลอดภัย และการเก็บรักษาหนังสือเดินทางโดยฝ่ายที่เป็นกลาง เครื่องมือเหล่านี้สามารถช่วยป้องกันและถ่วงเวลาการลักพาตัวเด็กโดยพ่อแม่ได้

แคมเปญสร้างการรับรู้ให้กับสาธารณชน จะให้ข้อมูลกับผู้ใหญ่และเด็ก เกี่ยวกับแนวโน้มความเสี่ยงต่าง ๆ โดยอาศัยสื่อมุ่งเน้นความปลอดภัยแบบระบุเป้าหมาย เช่น การรณรงค์ด้วยโปสเตอร์ สื่อสำหรับการอ่าน และเกมเพื่อการศึกษา ซึ่งมีประโยชน์อย่างมากสำหรับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นภาคเอกชน และประชาสังคม รวมถึงหน่วยงานตำรวจ

เพื่อสร้างความร่วมมือและถ่ายทอดข้อความวิธีการป้องกันในรูปแบบที่สอดคล้องกันถึงชุมชน
สื่อเหล่านี้ควรให้คำแนะนำกับผู้ปกครองและเด็ก ถึงวิธีการระมัดระวังตัวและหลีกเลี่ยงอันตราย
รวมถึงวิธีปฏิบัติด้านความปลอดภัยพื้นฐาน เช่น การไม่เปิดเผยหรือรับของขวัญจากคนแปลกหน้า
การให้ข้อมูลส่วนบุคคลผ่านทางโทรศัพท์หรืออินเทอร์เน็ต
หรือการหลีกเลี่ยงยานพาหนะที่เข้ามาใกล้ขณะอยู่ริมถนน นอกจากนี้
ควรสนับสนุนให้พ่อแม่จัดเตรียมข้อมูลล่าสุดและข้อมูลระบุตัวตนของเด็ก ได้แก่
ประวัติการรักษาและประวัติทันตกรรม (ถ้าเป็นไปได้) เอกสารที่ออกโดยหน่วยงานรัฐ ภาพถ่าย ฯลฯ
หากเป็นไปได้ ให้รวบรวมลายนิ้วมือและตัวอย่างทางชีวภาพไว้ด้วย
พ่อแม่ควรสนับสนุนให้ลูกของตนท่องจำชื่อและนามสกุลของตนเอง ที่อยู่ ชื่อและนามสกุลของพ่อแม่
รวมถึงข้อมูลติดต่อ และแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องสำหรับใช้ในกรณีฉุกเฉิน
อาจมีการออกแบบคำแนะนำเพิ่มเติมสำหรับแต่ละท้องที่โดยเฉพาะ เช่น การหนีออกจากบ้าน
การสร้างความปลอดภัยทางออนไลน์ การคำนึงถึง การลักพาตัวโดยพ่อแม่ และกรณีอื่น ๆ